

θαλάσσης Σκυρ. Χίος. 3) Τὸ ἐντὸς ἀροῦ δι' ἐξαμίσεως θαλασσίου ὕδατος ἀπομένον ἄλας Χίος.

ἀρόσκοινο τό, Σῦρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἄρα (I) καὶ σκοινί.

Τὸ σχοινίον τῆς ἄρας (I), δ ἰδ.

ἀροῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρύω. Ἰδ. Μδέφνερ Λεξ. 50.

Ἀμέλγω: Ἀγύτζει μοναχά σι τὰν προβατῖνα (ἄρμεξε μονάχη τῆς τὴν προβατῖνα). Συνών. ἀρμέγω 1.

ἀρούβαλος ἐπίθ. Κρήτ. χαρδούβαλος Ἀθῆν. Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος: Ἀρούβαλο εἶναι τὸ παιδί σου Κρήτ. Ὁ γιός της εἶναι ἕνας χαρδούβαλος Ἀθῆν. Τὸ σπῖτι μου ἀπ' αὐτὸν τὸ χαρδούβαλο δὲ μένει ποτὲ καθαρό.

ἀρουραῖος ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀραραῖος Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρουραῖος.

Ὁ ἀρουραῖος μῦς ἐνθ' ἄν.: Καταστρέφατε οἱ ἀρουραῖοι τὰ σπαρτὰ σύνηθ. Ξεκληρίστησε ὁ τόπος ἀπὸ τοὺς ἀραραῖους Σῦρ.

ἀροχτεκαῖκὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροχτέ, δι' ὃ ἰδ. ἀροχτές, καὶ τοῦ ἐπιρρηματ. προσσχηματισμοῦ καικὰ. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 126, 127 καὶ 129.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροχτέος κατὰ τοῦτο ὅτι ὀρίζει τὸν χρόνον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρὸν καὶ μᾶλλον συγκεκριμένον): Ἀροχτεκαῖκὰ εἶπαμε ντὸ θὰ ἔλεγαμε (πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶπομεν ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ εἴπωμεν).

ἀροχτεκέσ' ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀροφτεκέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροχτέ, δι' ὃ ἰδ. ἀροχτές, καὶ τοῦ ἐπιρρηματ. προσσχηματισμοῦ κέσ'. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 129.

Πρὸ τινων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροχτέος ὅτι ὀρίζει τὸν χρόνον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρὸν καὶ τοῦ ἀροχτεκαικὰ ὅτι ὀρίζει αὐτὸν ἀπώτερον): Ἀροχτεκέσ' εἶδα τὸν κύρι σ' ἐπένεν 'ς σὴν κάμασιν (πρὸ τινων ἡμερῶν εἶδα τὸν πατέρα σου ὅτι ἐπήγαινε εἰς τὴν ἐργασίαν).

ἀροχτέος ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀροχτέ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρα καὶ τοῦ ἐπιρρ. ὀχτέος, παρ' ὃ καὶ ὀχτέ, περὶ οὗ ἰδ. χτέος. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 127.

Πρὸ τινων ἡμερῶν: Ἀροχτέος ἔρθεν εὗρε με 'ς σ' ὀσπίτ' (πρὸ τινων ἡμερῶν ἦλθε καὶ με εὗρε κατ' οἶκον). Συνών. ἀροψέ.

ἀροψέ ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρα καὶ τοῦ ἐπιρρ. ὀψέ, δι' ὃ ἰδ. ψέος.

Ἀροχτέος, ὃ ἰδ.: Ἀροψέ ντὸ εἶπα σε μ' ἀνασπάλτις (μὴ λησμονήσης ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοὺ εἶπα πρὸ τινων ἡμερῶν). Ἀροψέ ἀδὰ ἔτον.

ἀροψεκαῖκὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροψέ καὶ τοῦ ἐπιρρηματ. προσσχηματισμοῦ καικὰ. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 127.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροψέ κατὰ τοῦτο ὅτι παριστᾷ τὸν χρόνον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρὸν): Ἀροψεκαῖκὰ ἔρθα ἀσ' σὸ χωρίον (ἦλθον ἀπὸ τὸ χωρίον).

ἀροψεκέσ' ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροψέ καὶ τοῦ προσσχηματισμοῦ κέσ'.

Πρὸ τινων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροψεκαικὰ κατὰ τοῦτο ὅτι δηλοῖ χρόνον ἀόριστόν πως καὶ ἀπώτερον τοῦ παρόντος): Ἀροψεκέσ' εἶδ' ἄτον (τὸν εἶδα). Ὁ δεῖνα ἀροψεκέσ' ἐπαλάφρεσέ με παράδας.

ἄρπα ἡ, Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἄρπη = εἶδος δρεπάνου μετὰ μακροῦ στείλεου.

Ἀγκιστρον πρὸς ἀνέλκυσιν κάδων ἐκ τῶν φρεάτων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγη 1.

ἄρπα ἡ, σύνηθ. χάρπα Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἄρπα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Ἰταλ. αρρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐγχορδον μουσικὸν ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος παιζόμενον διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Παίζει τὴν ἄρπα (ἐπὶ χωλοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἀσμ.

Κε ἄ δὲ σ' ἀρέσ' ἡ κλίνη μου, πάμε 'ς τὴ γάμαρῃ μου,

ὁπῶχω ἄρπα κι ὄργανο καὶ παίζει τὸ πονλλί μου

Ἀπύρανθ. 2) Μετων. χωλὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀρπαγανιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρπαγάρης Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαγᾶνος καὶ τῆς καταλ. -ιάρης. Τὸ ἀρπαγανιάρης ἐκ τοῦ ἀμαρτ. μεταβατικοῦ τύπ. ἀρπαυ-νιάρης.

Ἀρπαγᾶνος, ὃ ἰδ.

ἀρπαγᾶνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρπαᾶνος Σύμ. κ.ά. ἀρ-πᾶνος Χίος κ.ά. ἀρπαγᾶνης Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀρπαγῇ καὶ τῆς καταλ. -ᾶνος.

Ὁ τὰ ξένα σφετεριζόμενος. ἄρπαξ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀδικος κι ἀρπαγᾶνης Σινασσ. || Ἀσμ.

Καράβι φεύγει ἀφ' τὴν Σιό, | κουμπάρος ἀφ' τὸν γάμο, γιὰτὶ ἔγινεν ἀρπαᾶνος

(Σιό = Χίος) Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1.

ἄρπαγας ἐπίθ. Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπ. (Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. ἀρπαγᾶς Λεξ. Γαζ. (λ. ἄρπαξ) Λάουνδ. ἀρπαᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρπαᾶς Ἡπ. ἄρπαγος Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ. ἄρπαγους Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) κ.ά. ἄρπαος Σκυρ. ἄρπαους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄρπαξ. Τὸ ἄρπαγος καὶ μεταγν. Πβ. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 800 «διαβάλλει τοῦτον ὡς ἄρπαγον».

1) Ὁ τὰ ξένα σφετεριζόμενος, πλεονέκτης, κλέπτης Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ.: Ἀρπαγους ἀνθρουπους Αἰτωλ. Κάθ' προκουπή ἕνας ἀρπαγους! αὐτόθ. Πολιὸ ἄρπαος ἔσαι, δὲ θὰ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ Σκυρ. Ἀρπαγας ἀνθρώπος ἐν' καὶ κάμμιαν 'κι χορτάζει (ποτὲ δὲν χορταίνει) Κερασ. Ντό ἄρπαγον παιδὶν ἐν'! (τί κλεπτίστατον παιδίον εἶναι!) αὐτόθ. Συνών. ἀδραχτᾶς (I), ἀδράχτης (II), ἀνάρπαστος 2, ἀνεμογδάρτης 2, ἀπλοχερέας, ἀπλοχέρης 2, ἀρπαγανιάρης, ἀρπαγᾶνος, ἀρπαγούνης, ἀρπαγουνιάρης, ἀρπαγῶνας 1, ἀρπαδῶρος, ἀρπαχτέας, ἀρπαχτής Β 1, ἀρπαχτουλλᾶς 1, ἀρπαχτοχέρης. 2) Οὖσ., ἀγκιστρον δι' οὗ ἐξάγουν τὸ εἰς φρέαρ ἐμπύπτον ἀντλήμα Μακεδ. (Θεσσαλον.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγη 1.

